

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/2 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/2 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/2 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-oară 6 cr. a treia-oară 5 cr., și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Poplăci Nr. 15.

Telefon Nr. 14.

Se prenumeră și la poste și la librării.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscrise nu se înapoiază.

Numeri singuratici à 5 cr. se vând la „Tipografia”, soc. pe acțiuni.

Limba ungurească.

(m.) Ni-se cere să învățăm limba maghiară. În dietă, în intruniri, în presă, în toate manifestațiunile vieții de stat și sociale ni-se spune, ni-se cântă la ureche, se învățăm limba poporului lui Árpád. S'au adus mai multe legi pentru răspândirea ei, s'a introdus cu forță în gimnaziile și preparandiile noastre și chiar și în școlile populare, așa că și copilașii nostri mititei trebuie să-și rupă limba cu durități asiatice, ca „tatik, tetik, — tatlan, tetlen, — hatnám, hetném” și alte mirozenii de felul acesta. Societatea rivalizează cu statul în silința de-a ne instrui în aceasta limbă; „kulturgyleturile”, sub masca culturii se nisuesc a înrădăcina tot mai mult limba maghiară în sinul popoarelor nemaghiare, pe când statul are slujbași, cum sunt inspectorii de școală bună-oară, a căror menire specială este a griji, ca limba aceasta să se învețe în școlile mai mult, ca ori-care al obiect de învățământ.

Cu un cuvânt, limba maghiară ni-s'a impus și ni se impune zilnic. S'au adus legi, prin cari ni-s'a zis: trebuie să o învățăm, ori vreți, ori nu vreți!

Au simțit însă dela început Maghiarii, că lucrul acesta va merge greu. Au înțeles ei, că numai la porunceala puțină treabă se va face, fără ca oamenii să fie încredințați, că vor avea și foloase după truda ce-și vor pune-o, ca să învețe limba lor. Și precum la început se arătau mulțumiri, ca și numai clasa inteligentă a popoarelor nemaghiare se știe ungurește, ne-au pus în prospect și foloase, cari ar fi împreunate cu pricopsala în limba statului. Prin abuz și cu călcarea legii de naționalitate, au introdus chiar și în oficiile inferioare ca singură limbă permisă, limba maghiară și atunci au zis: învățați limba ungurească, căci în acest caz veți sta deschise deregătorile publice; eată folosul ce-l veți avea știind ungurește!

A fost sinceră promisiunea aceasta? Faptele dovedesc că nu. N'a fost decât o momeală, o intențiune de tragere pe sfoară, în dosul căreia s'a ascuns un scop din cele mai mârșave.

Era dualistă, la introducerea ei, a aflat o mare mulțime de Români în funcțiunile publice. În comitate, la tribunale și până sus la guvern, Românii preste tot locul au avut angajați, cari prin aptitudinile și hărnicia lor au făcut cinste neamului nostru. Ce s'a întâmplat după-ce Maghiarii au ajuns tari și mari? Încet cu încetul răzându-se acești angajați, parte prin moarte, parte prin pensionare timpurie, locurile lor n'au mai fost umplute cu Români. În proporția, în care Maghiarii s'au întărit și le-a crescut șovinismul, în acea proporție funcțiunile publice, de stat și comitatense, au fost hărăzite numai Maghiarilor și maghiarilor.

O parte mare a tinerilor nostri calificați, scârbiți de acest monopol, au luat în mână toiagul de pribegire și au trecut Carpații, căutându-și în o țară unde Românul e stăpân pe soarta sa, mijloacele de existență, cari în țara strămoșească nu le puteau afla. Dar au rămas unii, cari au fost în împrejurări de știință limba maghiară. Și doară au fost aplicați aceștia? Da, ici-colea câte unul, ca din grație, mai cu seamă unde nu se afla nici un concurent maghiar. Sute de exemple de felul acesta am putea cita, dar e destul să amintim numai cazul cu alegerea de protopretor în Cunaș, petrecută săptămână trecută. Concurentul român calificat la universitatea maghiară a fost dat la o parte de micii despoți adunați în Aiud, numai pentru-că e Român și a avut ca contracandidat un Maghiar. Și aceasta s'a întâmplat în un comitat cu locuitorii în majoritate Români, care însă nu are un singur angajat comitatens român!

Casul e destul de elocuent și precum am amintit, asemenea acestuia avem sute de alte cazuri. Tinerii nostri, cari știu limba ungurească, sânt trântiți la alegeri, lăsați la o parte la denumiri, ear' dacă ici-colea ajunge și câte un Român

de angajat, e uitat cu ani de zile în un post inferior și slab dotat.

Aceste triste împrejurări ne dovedesc până la evidență, că momeala, cu învățarea limbei maghiare, în vederea aplicării Românilor în oficii publice, a fost și este numai mijloc pentru ajungerea unui scop tănuț, care este *renea-tismul*. Șovinismul maghiar și-a închipuit, că învățând inteligenții nostri limba maghiară, vor fi atât de încantați de „sonoarele” ei accente, încât vor uita de nobila lor stirpe și se vor face cu toții Maghiari. Ei au cugetat, că și Românii sânt o rasă, cum e cea jidovească. Au gândit, că Românul e ca Jidanul, care, deși a venit în „fericită” Ungarie ieri-alaltăieri cu „Pinkelul” în spate, azi maghiarizându-și numele, jură că el este neaoș maghiar, ai cărui strămoși au venit deodată cu Árpád din pusturile necunoscute ale Asiei.

Nu sântem deci și nu vom fi remunerați pentru-că învățăm limba maghiară, dacă și de aci încolo vom rămâne tot Români, ca moși și strămoșii nostri. Chestia de pâne e cu mult mai însemnată la detentorii puterii de azi în Ungaria, decât ca ei să renunțe la posturi de dragul nostru. Remunerați sânt numai renegații, chiar și dacă nu merită. Dovadă *Moldovány Gergely* și *Alexis*.

În privința aceasta însă șovinismul și-a greșit calculul. Multe ni-s'au cerut și le-am dat, multe drepturi ni-s'au călcat și am tăcut. Dar cererea, ca pentru materie să ne vindem conștiința noastră românească, nu o vom împlini niciodată, nu o putem împlini. *Românul nu e capabil de a se renege*.

Vom învăța deci limba maghiară, dar nu de dragul ei, nici pentru foloasele, ce știindu-o nu le avem, ci așa cum se învață ceva la porunceală, de „musai”. Stăpânitorii nostri se sânt îndestulească cu atâta, dacă la mai mult nu pot ajunge.

Sibiu, 14 Aprilie n.

Dispozițiuni excepționale. În sesiunea din urmă a comisunii judiciare din dieta maghiară s'a discutat asupra §-lui 34 din noul proiect de lege al guvernului, referitor la introducerea curților cu jurați. Acest paragraf dă guvernului dreptul de a contopi teritoriul mai multor tribunale într-o singură curte cu jurați. Unii membri din comisiune erau nedumeriți și cereau să se casseze și acest paragraf, întocmai ca vestitul §. 35, dar ministrul de justiție le-a dat deslășirea, că dispozițiunea aceasta a legii se referă numai la crimele ordinare, căci pentru *delictele de presă și de altcum se vor designa speciale curți cu jurați*. Comisiunea s'a dumerit și a primit paragraful, ear' cu noi rămâne ca și de aci încolo să mergem la Cluj ori la Alba-Iulia, când vom avea procese de presă.

Ca să se știe!

Învingerea „verzilor”. Din Brașov primim știrea, că la alegerile comunale sevrșite acolo ieri, Marți, în trei cercuri electorale au învins listele Sașilor verzi, în un cerc listele Românilor ear' în al cincelea cerc listele Maghiarilor. Sașii oportunisti, numiți și „negri” au căzut cu rușine pretutindena.

Se poate? Când cu pertractarea budgeliului în casa magnaților, contele *Dessewffy Aurel* a vestejit în termeni aspri purtarea guvernului la alegerile trecute și cum se știe — a făcut propunerea să se dea guvernului vot de *neîncredere*. Mai mulți membri din casa magnaților au sprijinit propunerea, motivându-o și cu alte păcate, atât de notorie ale guvernului. La votare însă propunerea a fost respinsă. *Bud. Hirl.* ne spune că episcopatul catolic demonstrativ nu a luat parte la votare, și că numai Prelații români, *Metropolitul Mihail și episcopii Szabó și Radu* au ținut se și de *de votul* — pentru guvern.

Se poate?

Bánffy ear' se explică.

Bánffy s'a pus pe explicate. Cum se știe, noul proiect de lege despre introducerea curților cu jurați dispune, că „*jurat*” nu poate fi decât acela, care știe limba ungurească. Dispozițiunea aceasta, naționalitățile din țeară o află de vătămătoare pentru ele și în presa lor au protestat în contra acestei volnicii, cu care majoritatea țării e despoiată de exercitarea unui drept cetățenesc.

Bánffy, — firește prin condeul lui *Ieszenszky*, — vine acum și se explică. *Pol. Corr.* aduce un comunicat din Budapesta, în care se zice, că condițiunea cunoașterii limbei maghiare din partea juraților e *basată în lege*, pentru-că în lege se zice că limba oficială la judecătoria e cea maghiară. Juraților, cari n'ar cunoaște limba ungurească, ar trebui să li-se tălmăcească toate actele urgente cari se cetesc în decursul pertractării, și asta e un lucru imposibil. Prin aceasta curțile cu jurați ar perde din „*consonanță și din nemijlocita intuițiune*!”

Minte ungurească trebuie să aibă cineva ca să afirme și să scrie astfel de nerozii. Se știe că curțile cu jurați nu judecă pe baza actelor cari „se cetesc în decursul pertractării”, ci pe baza fashiunilor făcute în fața lor, din partea celor ascultați. Ei bine, dacă pe această jurații nu-l înțelege, nu-și pierde oare curtea cu jurați „consonanța și nemijlocita intuițiune”? Actele, dacă într'adevăr ar fi necesar ca ele să se cetescă în decursul pertractării, se pot traduce din vreme în mod exact, și n'ar trebui tălmăcite ci numai cetite juraților; dar aceea ce fascionează cei ascultați, dacă fashiunea se face în o limbă nepricepută de jurați, trebuie să li-se tălmăcească; și aceasta nu se poate face în mod exact în decursul pertractării, pentru-că nu există tălmăci care să o poată face, și chiar prin asta perde curtea cu jurați din „consonanță și din nemijlocita intuițiune.”

Și mai nostimă e însă a doua parte a explicațiilor lui Bánffy. Se afirmă adică, a nu fi asupritoare pentru naționalități această dispozițiune, pentru-că după datele statistice pe cari le are guvernul, dintre cetățenii țării se facă patru din curțile cu jurați, *șaptezeci de procente știu ungurește*!

Fie așa, onorabililor, deși noi nu o credem! Dar cu ce drept eschideți voi atunci dela exercitarea acestui drept cetățenesc pe celelalte *treizeci de procente*? Cu ce sânt aceștia mai albi cetățeni ca ceilalți?

Dacă ar fi cine se ne răspundă, am cere răspuns grabnic; dar astfel declarăm din capul locului că nu-l așteptăm!

Dela Bánffy și Ieszenszky — nu!

Crisa în România.

S'a terminat! După-ce dl *Sturdza* nu a isbutit să formeze un cabinet concentrat, a făcut raport Regelui, ear' M. Sa l'a însărcinat de nou cu formarea unui cabinet curat *sturdzist*. Ministerul s'a compus apoi luni dimineață astfel: dl *Dim. Sturdza*, președinte și externe; *M. Ferehide*, interne; *Gogu Cantacuzino*, finanțe; *Spiru Haret*, culte; *General Berendeiu*, război; *Stolajan*, domenii; *Al. Djuvara*, justiție și *Ionel Brătianu*, lucrări publice.

Di P. S. Aurelian a fost primit în audi-ență la Palat Luni la orele 11 și 20 minute ca să contrasemneze decretul de numire al noului președinte al consiliului, ear' noul minister a depus jurământul la orele 12.

La orele 2 d. a. noul minister s'a prezentat camerei. După deschiderea sesiunii dl *Sturdza* dă citire decretului regal despre constituirea ministerului, care e primit cu aplauze din partea majorității și cu huiduiri din partea opoziției, ear' după aceasta dl *Sturdza* face următoarea declarațiune:

„Ești din stăutul partidului național-liberal, vom urma ca și predecesorii nostri, pe calea trasă de un lung șir de ani de muncă spornică pentru țară. Ne vom da toate silințele, vom pune toate puterile noastre, ca să îndeplinim cu scrupulositate datorile mari luate asupra-ne. Rugăm pe toți membrii parlamentului să ne de-a sprijinul lor, pentru ca strins uniți în ale patriei interese, să ținem sus prestigiul și pozițiunea regatului!”

Di N. Flea cere imediat cuvântul, și după ce arată modul cum guvernul *Sturdza* a căzut de la putere în anul trecut, declară că reînnoirea la guvern a dlui *Sturdza*, în împrejurările actuale, este o sfidare aruncată țerei. „*Guvernul d-voastre este un guvern de provocațiune*”, a zis dl *Flea*.

Di *Dim. Sturdza* răspunde că nu a venit nici ca un guvern de luptă, nici ca un guvern de provocațiune, ci a venit ca un guvern eșit din stăutul majorității.

Di *Flea* are drept să critice guvernul în total și în parte pe fiecare ministru.

„Eu nu voi urma pe această cale — a zis dl *Sturdza*. — Eu sânt cunoscut în deajuns, țara și partidul liberal mă cunosc, de vor voi mă vor primi, de nu, nu. Nici eu nici dl *Flea* nu avem dreptul să impunem voința noastră. Vă promit că voi cânta să-mi fac datoria în conștiință, ca un om credincios țării partidului și Coroanei, în împrejurările grele prin care trece țara.”

Se cere închiderea discuțiunii. Prințul *Gr. Sturdza*, vorbind în contra închiderii discuțiunii, spune, că în vederea situațiunii grave a țării față cu străinătatea, consideră venirea la guvernământ a dlui *Dim. Sturdza* ca un pericol pentru țară.

Sesiunea s'a închis în mijlocul unor intruperi și sgomote foarte vii.

La orele 3 noul minister s'a prezentat senatului. Aci dl *Sturdza* face aceeași declarațiune ca la cameră, după-ce apoi se purcede la alegerea președintelui în locul dlui *Sturdza*.

A fost ales dl *Eugenie Statescu*, cu 53 voturi, contra 28 date dlui *P. Grădășteanu*.

Așa dar' criza e terminată!

Ieszenszky — decorat!

Foia oficială din Budapesta ne aduce știrea, că Monarhul a decorat pe marele cunosător și deslegător al chestiunii naționale, *Ieszenszky Sándor*, cu ordul *Leopoldin*.

Știrea nu ne suprinde, pentru-că întru adevăr meritele lui *Ieszenszky* sânt foarte mari și trebuiau să fie remunerate într-o formă ori în alta.

Ca de regulă, meritele nu se înșiră în actul de înaltă distincțiune, dar noi cunoscându-le, ne facem datoria a le înșira, ca să le știe lumea.

Antăru: dl *Ieszenszky* are merite neperitoare în chestiunea națională. Dinsul e acela, care răstălmăcind primul paragraf din legea despre naționalități, a scos la iveală, că acestea nici nu există, și astfel gruparea politică după naționalități nu se poate permite în Ungaria. Mai departe dinsul a organizat în țeară și afară din țeară spionajul politic și dinsul a luat în arănd întreaga presă maghiară, așa că azi nici o fosiă ungurească nu se ocupă direct cu chestia națională, decât numai atunci, când primește informațiuni dela dl *Ieszenszky*, care earăși la rândul său știe despre ce se-și informeze garda patriotică.

Așa de pildă, despre volnicia procuraturii din Cluj, care voește să încasseze dela administrația fiii noastre o amendă de 300 fl., la care judecătoria nu a condamnat-o, — foile patriotice nici notiță nu au luat, pentru-că dl *Ieszenszky* a aflat de bine să nu le informeze în causă.

A doua: exclusiv meritul domnului *Ieszenszky* e „favorabilul” rezultat al ultimelor alegeri, din cari guvernul lui Bánffy a eșit cu o majoritate atât de zdrobitoare. Dinsul a condus campania electorală!

A treia: toate vorbirile, pline de citate din scriitori clasici, pe cari prin ministrul *Bánffy* le rostogolește în dietă, le compune dl *Ieszenszky*!

Ei bine, un om cu atâtea merite „patriotice”, nu putea să rămână neremunerat din partea guvernului, al cărui stil puternic îl formează, și de aceea știrea despre distincțiunea primită nu ne suprinde de loc. Sperăm, că toți deputații aleși prin protecția dlui *Ieszenszky* se vor grăbi să-i feliciteze pentru această meritată distincțiune și sperăm, că între aceștia se vor afla și somitățile parlamentare de „*baze valahe*”, *Beles János*, *Goldis József* și ceilalți.

Și dacă-i vorba de felicitare, de ce să nu-l feliciteze pe dl *Ieszenszky* și alți Români „*cunosători personali*” ai ei, pentru distincțiunea, pe care într'adevăr — o merită!

Ideea de stat maghiar.

O definițiune recunoscută de absolut corectă a noțiunii „stat” nu există. Dar' atâtea e clar, că un element alcătuitor al acestei noțiuni sânt cetățenii. Fără de cetățeni nu există stat. Când cetățenii nu mai voesc să facă parte dintr'un anumit stat și au puterea spre a-și valida această voință: statul acela nu mai poate exista. Deci fiecare stat trebuie, în interesul conservării proprii, să aibă de scop final fericirea și prosperarea tuturor cetățenilor sei, căci numai astfel poate să existe armonie între cetățeni și stat.

Pe cât apare de clar acest adevăr, pe atât de tare îl întunecă unii cu tot felul de teorii, dintre cari cea mai usitată e doctrina de „*Selbstzweck*”, conform căreia statul își are scopul „în sine însuși”. Însă chiar amintind aceasta, e evident, că de cumva acest scop „în sine” nu va fi conform voinței cetățenilor, nici statul nu o va duce bine.

În Ungaria se provoacă cu predilecție Maghiarii la această doctrină. Numai că aici sub scopul statului se înțelege totdeauna scopurile jidano-maghiare. Prin aceasta toate tendințele cari își au originea în grandomania și în pofta de domnie a jidano-maghiarilor, se ascund pentru cei neinițiați în frase frumoase. Afară de aceasta, punându-le în cărca statului, pe care nime nu-l poate prinde în persoană, pot mai ușor scăpa nepe-depsite faptele singuraticilor păcătoși.

Această tendință de a identifica interesele întregului stat cu interesele speciale jidano-maghiare a dat naștere și „ideei de stat maghiar”. Statul dorit de aderenții „ideei de stat maghiar” nu există, ceea-ce ei însiși o recunosc vorbind de „idee”. Va să zică vorbesc de ceva nereal. Cu toate aceste aceiași aderenți idealisti au comis greșala logică de a proclama „ideea” lor de adevăr. Aceasta s'a întâmplat în legea de naționalități, prin care în primul paragraf toți Nemaghiarii sânt declarați de Maghiari.

Făcând o lege basată pe un principiu atât de fictiv, Maghiarii, azi, după treizeci de ani, se miră că ficțiunea de atunci încă n'a devenit adevăr. Astfel greșala fundamentală a acestei mult citate legi nu e într'atâta neexcutabilitate ei, — din contră, sânt multe dispozițiuni practice în dinsa cari cu oare și-care bunăvoință s'ar putea ușor realiza, — pe cât baze ei ireale, fictive. Căci a afla majoritate în parlamentul maghiar, care se declare prin lege pe Români de Maghiari „cu buze române” e ușor; numai cât Românii pentru aceea tot Români au rămas. Cu același efect ar pute actualul parlament din Budapesta aduce lege conform căreia Bánffy e decretat de cel mai mare om de stat din lume (majoritatea s'ar afla) — dar' Bánffy de aceea tot Bánffy ar rămânea.

Însă o consecuență logică și faptică a curentului politic care se însușește de ideea de stat, mai e și funesta deosebire de „buni” și de „răi patrioți”. Ori-cine, al cărui ideal e „ideea de stat”, sau cine își dă aerul de a fi însușeștit de acest ideal, e eo ipso „bun patriot”; cine nu, e nevrednic de a fi distins cu acest titlu de onoare. Și după-ce „ideea de stat” pretinde maghiarizarea Ungariei întregi, pentru aderenții acestei idei, până la nerealisabila ajungere a maghiarisării depline, cetățenii Ungariei se vor tot distinge în cetățeni de prima clasă, „*patrioți buni*” și în cetățeni de a doua clasă, adică „*patrioți răi, trădători de patrie*”. Maghiarul, prin faptul că s'a născut — nefiind de lipsă maghiarizarea lui, — născut este „bun patriot”. Prin nascerea sa a fost alăturat la numărul aderenților ideei de stat. Pentru un Nemaghiar, lucrul e mai complicat. Prin nascerea unui Nemaghiar s'a înmulțit, ce e drept, numărul cetățenilor, dar nu e încă sigur, că oare și numărul „*bunilor patrioți*”. Aceasta se decide mai târziu numai. Decumva se lasă maghiarizat — onoare

și cinste lui! A trecut în clasa privilegiată, s'a desfacut de cătră ceata „trădătorilor de patrie”, a devenit „bun patriot”.

Va să zică: Maghiarul deja din naștere și prin însăși existența sa săvârșește un lucru laudabil, până când Nemaghiarul are o poziție cu mult mai grea, chiar de ar voi să fie „bun patriot”. Cu toate zvrcoirile jidano-maghiare aceasta nu se poate nega și urmarea e, că concepțiunea cetățenilor despre ceea ce e legal și ce e ilegal, devine nesigură. Câte îi sunt Românului, în urma împrejurărilor că e Român, sfinte și obiecte de venerație, dar înaintea Maghiarului, — și ce e mai rău — înaintea legislației maghiare, devin obiecte de batjocură, ba de oprire „legală”.

Românii sunt excluși din legislație; legile aduse de legislația jidano-maghiară, îmbătăită de „ideea de stat”, jignesc simțul național românesc și Românul ajunge în dilema de a comite ilegalitatea, ce el nu o simte de ilegală, sau de a-și păstra simțul național și de a veni prin aceea în conflict cu legea, ce el nu a adus-o. Conflictul dese ce vedem că se ivesc mereu la noi între simțul cetățenilor și legile statului sunt dovadă vie despre neputința legislației din Budapesta, căci în stări normale asemenea conflicte ar trebui să fie foarte rare. În nici o țară din lume nu creează însăși legea atîția „trădători de patrie” ca în Ungaria, ceea ce e ușor de înțeles, căci „patria” în concepțiunea maghiară de „magyar haza” pentru un Nemaghiar e un moft. Precum un creștin adevărat nu venerază pe Mohamed, astfel un Român adevărat n'are de-a face nimic cu „patria maghiară”, care nici nu există ca atare decât numai în creerii înfierbântă ai aderenților „ideei de stat maghiar”.

Descompunerea unui stat e deja începută, când o mare parte a cetățenilor nu-și mai poate identifica interesele sale colective cu interesul statului. Din ora în care interesele specifice maghiare se declară de interesele statului — Nemaghiarii devin element dușmănos, element distrugător.

Dar' vorba e, că Nemaghiarii formează la noi majoritatea cetățenilor și fiind ei înrușiți cu popoarele învecinate, șansele luptei între statul monopolizat de Maghiari și între Nemaghiari sunt în defavorul „statului” azi monopolizat, care fiind poliglot, nu se poate așeza pe baza neexistenței a unui stat național ci numai pe baza existenței, firească, poliglotă, decumva voeste să aibă dreptul firesc de a exista.

Maghiarii n'ar trebui să se ncreadă dar' prea tare în devisa lui Kőlcsey: „Megbünhödté már ené a multat s jövendőit”. („A ispișit acest popor păcatele trecutului și ale viitorului”). Căci istoria nu cunoaște tirgueli de asemenea natură și chiar suferințele cele mai grozave din trecutul unui popor, nu-l scapă pentru

viitor de nimicire totală, decumva acesta nu-și poartă grije de cu bună vreme de interesele sale factice, ci trăiește numai în iluzii deșerte.

Meditator.

Chestiunea cretensă în camera italiană.

De Vinerea trecută, 9 c., în camera italiană decurge discuțiunea asupra interpelării în chestiunea cretensă. Chiar în prima zi discuția a degenerat într-un scandal parlamentar. Eată ce s'a întâmplat:

Deputatul San Giuliano combate politica guvernului în această chestie și cere uniunea Cretei cu Grecia.

Ministrul de externe, marchizul Visconti-Venosta răspunde în mijlocul unei atențiuni rare; schițează în liniamente mari acțiunea puterilor și scoate la iveală austuția Porții în toate negocierile cu deșusa. Apoi continuă ministrul:

„Italia nu se poate da la o parte în chestiunea orientală, căci chestiunea aceasta stă în legătură cu libertatea și echilibrul în Marea-Mediterană. Guvernul italian a crezut de lipsă să se întreprună pentru o evoluțiune treptată în favorul autonomiei naționale a unor popoare din Turcia, dar' principiul acesta trebuie pus în concordanță cu condițiunile fundamentale ale păcii și ale echilibrului european. (Foarte bine!). Nu ar corespunde nici de cât cu voinea Italiei, dacă chestiunea orientală ar fi tratată nu din punctul de vedere al întocmirii stărilor în folosul popoarelor ce se răscăla, ci din punctul de vedere al împărțirii printre puterile militare și navale. Afară de aceasta, politica italiană are totdeauna în grije interesul, ca chestiunea orientală să stea necurmat sub scutul și ocrotirea unității puterilor europene...”

„Toate împrejurările glăsuiesc în sensul, că starea ar fi devenit mult mai ușoară pentru Grecia, dacă ar fi arătat înclinare spre a asculta sfaturile puterilor de a se modera. Întru aceasta nu zăcea atunci, și nu zace nici azi vr'o umilire pentru Grecia, dacă se pleacă dorinței unanime a Europei, cu atât mai puțin, că și-a ajuns scopul principal al acțiunii sale, adică eliberarea populației cretense (Foarte bine!). Dacă însă cu toate acestea, rebelul n'ar fi încungiurat, dacă Grecia s'ar arunca orbiș într-o aventură, apoi atunci lumea va ajunge a pricepe, căt de bine prevedeau puterile tot ce se poate întâmpla și ce se va întâmpla”.

Ministrul sfârșește: „Toate la timpul său; Grecia trebuie să o priceapă și ea aceasta. Italia luase asupra sa o jertfă mult mai grea, când se plecă la Vilafranca voinei Franceiei, ear' mai trziu puse stavilă pe drumul spre biruința eroului, pe care inimile italiene l-au înălțat la glorie”. (Alusione la prinderea lui Garibaldi lângă Aspromonte. Red. Trib.)

Pe când două treimi din cameră aplaudă viu acestor cuvinte, se scoală furios Imbriani și strigă cât poate de tare:

„Fie-ți rușine, d-le ministru! Fie-vă rușine și d-voastră cari aplaudați”. (Se produce o zarvă enormă în casă) Imbriani continuă: „Ai ajuns până în Roma, d-le Visconti

Venosta, dar' ai să o mulțamești numai lui Garibaldi, căci el trebuie să te aducă acolo prins de guler”. (Nouă zarvă pe toate băncile).

Ministrul îi întoarce lui Imbriani în mod ostentativ spatele.

Imbriani. „Și un astfel de grobian se zice încă marchiz!”

Visconti — nu răspunde.

Imbriani strigă și mai tare „Mojic ce ești! Mojic ce ești!”

Acum izbucnă în toată sala o zarvă de nedescris. Dreapta, stânga, centrul și stânga extremă se ocărăsc, sbiră, amenință, bat din pumni și picioare. Din dreapta se aud strigăte: „Ține-ți gura! Grobianule! Zevzeule! Retrage-te! Fie-ți rușine!” etc. Stânga extremă răspunde cu tot astfel de complimente. În sfârșit reuși presidentul Zardelli a restabili puțin liniștea; îndrumă pe Imbriani la ordine, cerându-i să-și retragă cuvintele următoare:

Imbriani declară, că nu o face, până ce și ministrul nu va cere scuze pentru necuviința față de el și adaugă: „Da, am spus și așa rămâne. Marchizul e un mojic!” Isbucnește de nou viforul astfel, că presidentul, a cărui voce nu se mai auzia de loc, suspendă ședința pe un sfert de cias. Imbriani e încunjurat de prieteni, cari îl roagă să-și retragă ocările. După redeschiderea ședinței spuse: „Ei bine, în vedere că ministrul s'a născut deja în 1827”... Presidentul îl întrepu: „Îndrăznești să provoci din nou camera?”

„Această cutezanță — strigă o voce — merită o ispișire cu totul deosebită”. — „Mojice! Rușine! Afară cu el!” strigă alții amenințându-l cu pumnii. Și earăși se produce o larmă enormă, care ține un sfert de cias; deputații sînt căt pe aci să se ia la bătaie. Făcându-se puțin liniște, Imbriani în sfârșit declară că se acomodează dorinței presidentului zicînd: „Retrag cuvîntul ofensator, dar' numai în vederea vrstei înaintate a ministrului”. Încă odată larmă și apoi presidentul dă cuvîntul ministrului de externe, care, nepomenind cu nici un singur cuvînt cele trecurte, își continuă firul vorbirii: „Am zis așa dar' că Italia nu poate rămâne izolată!” Ministrul a încheiat în mijlocul aplauselor drepte, ale centrului și ale stîngei — adaugă raportul.

REVISTA PRESEI.

Presă română.

Gazeta Transilvaniei (nr. 74) citează din foile maghiare, Bud. Hirap și Magyarorszag, unele pasaje, din cari se constată îngrîjirea „patrioților” față de dezvoltarea lucrurilor în Austria. Magyarorszag crede că Austria nu aduce nici o jertfă pentru poziția de mare putere a monarhiei, și pentru consolidarea dualismului, ear' „G. T.” îi răspunde: „Cu toate adevărurile, ce le recunoaște cu privire la stările interne parlamentare, „M-g” e deci de părere că astăzi numai Ungaria a mai rămas stîlp al dualismului. Dacă este așa atunci, nu prea sînt strălucite prospectele sistemului dualist”.

— O! îmi aduc bine aminte de el — zise ea după o pauză scurtă — Încă de pe timpul când eram în pension.

De'atunci nici nu l-am mai văzut. Era prietinel tîu cel mai bun, tot împreună vî preumblați pe dinaintea pensionului, pe când eu din fereastră mă uitam la voi.

Câte copilării mai făceam atunci. Știu cum îmi trimiteai tu epistolele prin un servitor bătrîn și șiret — și eu cum îți trimiteam răspuns asemenea, ori îți-l aruncam pe fereastră. Dar' de Dorin totdeauna îmi era rușine să fac prostii. Era așa frumos, privea așa de serios și îndurerat cu ochii lui mari, încât îmi părea un sfînt, și mă cuprindea rușinea când îl vedeam. Mi-se părea ca și când el ar rîde de slăbiciunea noastră, de dragostea noastră, că te știu eu că-i arătai și lui tot ce-ți scriam. Și doamne câte comedii nu îți-am mai scris...

— Vezi tu dragă — șopti el — ne-am iubit din copilărie și acum ești a mea. Sperai tu așa ceva pe timpul acela? Mie îmi era teamă să sperez...

Și o cuprinsese în brațe cu iubire, ținându-o multă vreme așa, și sărutându-o de nenumărate ori.

Noaptea Nena nu a putut să doarmă. O ducea gîndul adese-ori la Dorin, și cerca să-și închipuie cum are să fie acum el — dar' de câte-ori îi apărea figura de copil a lui Dorin: înalt cu fața brună, cu ochii mari și negrii așezați sub o frunte înaltă, umbră de un păr lung, mătăsoș și negru — totdeauna trăsărea fără voie și îi venea să ofteze. Și când cerca să-și deie seama de ce se sbuciuma într-o atîta, stetea năucă și nu știa ce să zică...

Pe când era în pension — când i-a văzut pentru prima-ori pe Virgil și Dorin

Dreptatea (nr. 72) vorbind despre moralitatea publică-politică, constată că atunci, când: „moralitatea publică politică a decăzut total, din această cauză are să cadă și sistemul de guvernare parlamentar, fiindcă în contra acestei căderi leac blând sau paliativ nu există ci numai prin cură drastică și radicală se poate vindeca; adică ori pășeste coroana în acțiune, ori urmează revoluțiunea, ori că ambele deodată, cari fac fine tuturor rețelilor și fac un nou început, prin alt sistem și prin alte instituțiuni”.

Înmormântarea lui Ioan Hannia.

— Raport special. —

Sibiu, 14 Aprilie n.

Ieri a avut loc înmormântarea distinsului defunct Ioan Hannia, veteranul nestor al bisericii noastre gr-or.

Deja înainte de 2 ore d. a. locul dinaintea casei răposatului (Strada-Ureului) era ticsit de lume, Români și străini, corporațiuni și particulari, veniți să aducă ultimul prinos de respect celui ce istovit de muncă și de bătrânețe și-a părăsit locul dintre cei vii.

Corporațiuni au fost: asesorii consistoriali din loc, corpul profesoral al seminarului teologic și pedagogic gr-or., împreună cu toți elevii seminarelor, elevii dela școala „Asociațiunii Transilvane”, amplotații institutului „Albina” în frunte cu directorul, domnul P. Cosma, preoții și învățătorii protopiatului Săliștei, în frunte cu protopopul lor, dl Dr. N. Maier și notarii cercului pretorial al Săliștei, sub conducerea protopretorului lor, dl Petru Dregheciu, și câți-va reprezentanți ai autorităților civile din loc.

Au mai fost o mulțime de fruntași români, Sași și vre-o doi Unguri din Sibiu, apoi un număr mare de poporeni din Sadu, comuna natală a defunctului.

Cu un cuvînt înmormântarea vrednicului răposat a intrunit ce are Sibiu și giurul seu mai ales.

Cununii au fost optsprezece: 4 ale familiei, ear' 14 dela următorii: Institutul „Albina”, funcționarii „Albinei”, institutul „Transilvania”, societatea de lectură „Andrei Șaguna”, protopiatul Săliștei, protopopul Nic. Ivan din Alba-Iulia, familia I. Popescu, d-na vîd. Moldovan, doamna vîd. Răfia Oniț n. Moga și familia Ilie Moga, Isaia Popa, preot în Ocna, Emilie și Luisa Wermescher etc.

Afară de trei, celelalte cununii au fost toate din flori naturale.

Convoiul funebru, un șir lung și imposant, a pornit spre biserică gr-or. română din jos pe la 2¹/₂ ore.

În fruntea carului funebru mergeau teologii și pedagogii, corul seminarial, carul cu cununile, consăngenii din Sadu ai mortului și cei 7 preoți fungenți.

Carul mortuar era urmat de jalmicile rudeni: fam. Moga, fam. G. Dima, fam. Bădila, fam. Bologa din Brașov și fam. I. Popescu.

Convoiul a trecut din Strada-Ureului prin Burgergasse către biserică din jos, unde a ajuns pe la 3 ore.

Serviciul divin a fost celebrat de P. Cuv. Sa vicarul Il. Pușcariu, domni protopresbiteri Papiu, Boiu, Roșca, Voilean, dl paroch Bobș și dl capelan Popovici.

În biserică dl Boiu a vorbit despre meritele răposatului pe toate terenurile culturale ale poporului nostru gr-or., ear' dl Roșca a cetit, în numele corpului profesoral al seminarului, o vorbire despre meritele răposatului ca profesor și director al seminarului.

La mormînt a vorbit dl cooperador N. Togan, în numele comitetului „Asociațiunii Transilvane”.

Înmormîntarea s'a sfîrșit cătră 5 ore. După înmormîntare rudeniilor din Sadu ale răposatului li-s'a dat din partea rudeniilor de aici o pomeană.

Seara toți preoții fungenți, împreună cu membrii familiei, au fost chemați la o pomeană în casa dlui Ioan Bădila, jude reg. sc.

Chestiuni bisericesti.

Din diecesa Orășii-mari.

— Reflexiuni la broșura „Chestiuni bisericesti” de un preot român gr-cat.

(Urmare).

Subsidiiu episcopesc.

Sînt din întemplantă și eu între cei subșidiați din subsidiiu episcopesc, greu imputat preoților de cătră autorul broșurii din chestiune. De cumva însă usurpez ce nu este al meu referitor la acel subsidiiu, dec-se celui ce are zece talanți, din parte-mi n'am nimic contra. Rog însă, ca distribuirea să se întemplantă după cea mai curată conștiință, apoi „nu vou mîncă carne în veac, ca să nu fac sminteală fratelui meu”.

Una observ înșă, că totuși nu-i cu cale ca o cauză să fie bine improptită de toate părțile în detrimentul celeilalte, și noi, cei cu cauza noastră bine improptită, să avem dreptul a imputa și pușul emulment, ce se face tovarșilor din cauza lăsată aproape baltă! O astfel de măsură eu cel puțin, nu o pot afla a fi nici justă, nici umană.

Ca să fiu bine înțeles, mai repetez zisele mele de mai sus, că Excelența Sa, de când avem onoare a-l numi de al nostru părinte, aproape toată suma de 600 mii fl. sacrificată pe altarul bisericii și a națiunii o închină gimnasiului și treburilor educaționale din Beiuș. Și asta nu-i destul, pentru-că unii ar dori, ca și subsidiiu de 6000 fl. în cea mai mare parte, dacă nu tot, să se folosească pentru subsidiarea „profesorilor dela gimnasiul nostru din Beiuș” din simplul motiv, că „s'au auzit reflexiuni și mă cuget și eu”, adică dl autor al broșurii.

De astă-dată m'am convins și mai bine că: sacul popii îi fără fund!..

Constatat odată, că gimnasiul gr-cat. din Beiuș este proprietatea diecesei gr-cat. orădane, eu așa cred, că diecesa numai până atunci are lipsă de acel gimnasiu, până când ea va dispune de parochii românești, la din contră, ce lipsă ar mai avé diecesa de gimnasiu românesc?

pului s'a prefăcut într-o iubire adevărată și sinceră.

În focul acestei iubiri, icoana lui Dorin a mistuit-o cu totul uitarea — și acum după atîta timp, când știa că are să-l revadă din nou, — amintirile copilăriei trezite fără de voie, o sbuciumau și nu putea să doarmă.

Și dacă se întreba de ce?... răspuns nu putea să-și deie.

În ziua următoare sosit Dorin, — ei îl așteptau deja de mult timp la poartă.

Nena și-a fost făcut toaleta în ziua aceea cu o nespusă grije, ca să fie frumoasă. De ce? aici ea nu știa... ea să-și placă și o vadă Dorin... dar' de câte-ori îi treceau prin minte atari cuvinte, cerca să le alunge și să se convingă de falsitatea lor, deși une-ori îi păreau că exprimă adevărul...

Dorin sosit — se scoborî serios și grav ca de comun din trăsătură. Când Nena văzu ce bărbat frumos se făcuse copilul de odinioară, inima începu să-i bată mai cu putere și o roșată îi cuprinsese fața.

Virgil fugi înaintea lui Dorin, îl strînse la piept și îl sărută cu foc — ear' când Dorin veni cu politeț la Nena prinzându-i mîna cu gîndul să i-o sărute — Virgil începu a rîde.

— La naiba — strigă el vesel — ce-mi umbrați aici cu nebulii de etichetă?! Nu sînteți voi străini; ce sărutori de mîni? Îmbrățați-vă și vă sărutați ca frații și să ziceți pe nume! Iute sărutați-vă Dorin, că mă supăr!

Și Virgil se făcuse serios la ultimele vorbe — ear' Dorin zîmbi, și încet își trecu o mîna în giurul taliei ei, ear' Nena își încolea brațul în giurul gâtului lui, și buzele lor se uniră într-un sărut sfîos și lin.

(Va urma).

Emilian.

FOIȚA „TRIBUNEI”.

AȘTEPTAREA.

Frunzele triste se sbat,
Luna răsare prin ele,
Ear' pe crengi nefecutate
Cîntă de dor filomele.

Par' că-s din visuri deștept,
Par'că împrėjurul suspină —
Dulce copilă, te aștept
Tainic în noaptea senină!

O! mai privește-mă cald
Palidă și surizîndă.
Sufletul dornic să-mi scald
Dulce-n privirea ta blîndă...

Dar' te aștept înzădar
Ciasuri întregi în durere,
Și cu doiosul amar
Crește și sfînta tăcere.

Alvescu.

IDEALUL.

De multe-ori o țință 'naltă
Ți-atrage gîndul surizînd,
Pășind spre ea tot mai departe
De tin' mereu o vezi sburînd.

Și totuși mergi luptînd 'nainte
Sperînd c'ajungi odată la ea,
Și 'n sus privind, tu mii de roze
Ți calci pe calea lungă, grea.

Traian.

RUINĂ.....

— Noveletă. —

Erau foarte fericiți...

S'au căsătorit abia de vre-o câteva luni și s'au luat din dragoste sinceră, și acum după oboselele călătoriei de nuntă, retrași în singurătatea dela sate, la proprietatea lor, în dulcea liniște își trăiesc dulcele traiu.

Și erau și vrednici să fie fericiți, erau așa de drăguți, așa de potriviiți...

Nena nu era o frumusețe extraordinară, avea însă în privirea ochilor ei mari și senini o nespusă blîndățe, — în mers, în gest era așa de seducătoare, încât vîzîndu-o, fără voie îți venia să exclami „ce frumusețe-i!”.

Virgil era un bărbat frumos și simpatice. Avea ochii mari negrii, din cari puteai ceti tot sufletul lui blînd, bun și curat. Știa să cuprindă ori-ce tresărire a inimii nevestei sale, îi pîndea toate dorințele și toate i-le împlinea — ear' Nena știa să-și fie nespus de mulțumitoare prin gingășie și iubire...

Era o zi drăguță de Iunie — ei se preumblau braț la braț prin grădina, pe lângă malul lacului ce stătea nemîșcat și limpede și numai din când în când rîndunele în sborul lor repede îi atingeau cu aripile suprafața — care în clipa următoare însă se liniștea din nou. —

— „Nu ți-am spus Nena dragă — zise Virgil — că am primit o scrisoare dela un prietin bun, că mîne are să sosească la noi, spre a sta câteva săptămîni. Știu că și ție are să-ți facă mare plăcere. E un bărbat frumos, tu îl cunoști pe Dorin...”

Ea își închise puțin ochii și în sufletul ei răsări — clar și senin chipul lui Dorin...

Ce va fi cu gimnaziul a cărui stare materială ar fi consolidată, atunci când parochiile ar fi numai pe mapă?

N'am zis că gimnaziul nu este oglinda culturii unui popor, ci numai ce va fi când nu vei avea pe cine oglindi într'insul?

Până când n'are gimnaziul — și asta-i cântă zilnică a puterilor noastre didactice dela gimnaziul nostru — din parochiile de astăzi materialul corespunzător, bine pregătit în școalele triviale, până atunci, treabă de Doamne ajută abia cu mari încordări, după un lung timp poate face.

Mai presus de toate deci școli rurale domnilor; pentru-că cu acele și fără gimnaziu se poate face ceva; dar' fără de ele, numai străinii eșii din școlile lor ne vor inunda și mai departe gimnaziul, cari apoi pentru educația câștigată în școlile noastre, pe banii noștri, ajunși în viață își ridică mâna lor sacrilegă asupra tot ce e creștinesc și românesc la noi.

Dacă trebuiesc exemple, priviți în jur și veți afla cu carul!

Înainte de a termina deocamdată cu treburile beușene, luând în considerațiune scurtimea timpului de care dispun la facerea modestelor mele reflexiuni, pentru-că să nu scap din vedere nici chestia cu școala de fete nou înființată în Beiuș, mai adaug rugarea, să văz Veneratul Consistor Orădan, că dintre cei 14 profesori gimnaziali, pentru reușita bună a succesului pedagogic dela aceea școală menită a crește cele mai gingașe mlădițe ale noastre și ale neamului românesc, cui concorde propunerea unor studii acolo?!

Vadă, să concreadă acel lucru gingaș oamenilor gravi, bine chibzuiți, să concreadă propunerea acolo unor bărbați în mâinile cărora odraslele noastre gingașe se fie în niște mâni adevărat părințești.

Între fetele nevinovate și fragede, să recer suflute nevinovate lipsite — încât se poate din punct de vedere omenesc — chiar și de umbra suspiciunii.

Pentru-că școala să fie măreață, nu într'atâta depinde dela mărirea formală, ci mai cu seamă dela mărirea spirituală și morală a conducătorilor ei atât a celor interni, cât și a celor externi.

(Va urma).

CRONICĂ

Sibiu, 14 Aprilie n. 1897.

Ioan Hannia. Consiliul de direcțiune al „Albinei” încă a dat un anunț despre moartea veteranului Ioan Hannia, aducând „cu cea mai profundă durere la cunoștința tuturor cunoșcitorilor, că ilustrul bărbat și mult meritul președinte al său a adormit în Domnul.”

Canalia din Cluj. Canalia de stradă din Cluj, devenită faimoasă prin sălbătăciile săvârșite la 1884 față de pacinicii Români de acolo, ear' a comis o bravură patriotică. Anume într'una din serile trecute cânta „eroi” maghiari au bombardat cu petrii și au zdrobit firma dlui avocat Dr. Ștef. Morariu, pentru-că era scrisă românește. Caracteristic e, că vandalismul s'a săvârșit „fără știrea poliției”, deși nu era noapte, ci seara de vreme, și deși cancelaria dlui Dr. Morariu se afla într'una din cele mai frecventate strade ale orașului!

Ligă contra alcoolului. Din Iași primim știrea, că în ședința dela 14 Martie a societății științifice și literare, al cărui organ este revista *Archiva*, s'au pus bazele înființării unei *Ligi în contra abuzului cu beuturi spirituoase*, al cărei președinte este cunoscutul istoric dl A. D. Xenopol, ear' secretar dl A. C. Cusa, fost deputat al Iașilor. Scopul acestei Ligi, care nu trebuie să se confunde cu societățile de temperanță, este întreprinderea unei lupte energice în contra alcoolismului, care face atâtea victime în România.

Monument lui Rudolf de Habsburg. În cercurile aristocrației din Viena se ventilază ideea de a se ridica un monument lui *Rudolf de Habsburg*, întemeietorul dinastiei habsburgice. Întruparea ideii se poate considera de acum ca sigură.

Profanarea unei biserici. Un fapt odios s'a comis Duminică noaptea în *Zagrab*. Doi oameni au pătruns într-o biserică și au profanat-o, sfărâmând lucrurile sfinte, cărți, prapori, icoane, cari le-au căzut în mână. Un făptuitor a fost prins în persoana unui țaran vestit în împrejurimi prin ireligiozitatea sa, celalalt a fugit. Profanarea a provocat mare fureberie între cetățenii orașului.

Socialiștii din H.-M.-Vásárhely. E știut, că cuibul socialiștilor din Ungaria e faimosul Hod-Mező-Vásárhely. De aici se ia totdeauna inițiativa pentru eventuale manifestații socialiste, aici se plămădesc planurile de propagandă prin țara întreagă. Duminică socialiștii din Hod-Mező-Vásárhely au ținut earăși o adunare. Au participat vre-o două mii de oameni, cei mai mulți economi, cari habar n'au de socialism. Adunarea are să decidă măsurile de luat pentru sărbarea zilei de 1 Mai, dar' dispoziția spiritelor a fost atât de agitată, încât reprezentantul poliției s'a văzut necesitat a disolva adunarea. Puțin a lipsit să nu se întâmple turburări.

Bestie în chip de om. Tribunalul din Budapesta a osândit alaltăieri la 14 ani temniță și 10 ani perdere de oficiu și de drepturi cetățenești pe calfa de rotar *Votapek*, care în Noiembrie trecut și-a ucis amanta, o servitoare, și pe un copil abia de 5 ani al stăpânului acesteia. Ucigașul, un pervers tinăr de vr'o 20 de ani, s'a purtat cinic și nepăător înaintea tribunalului, povestind cu multă nerăsușire, că el deja în etate de 12 ani avea relații neiertate de dragoste. Atât procurorul cât și apărătorul au înaintat recurs contra orăndei.

Prinderea unei bande de spărgători. În *Zagrab* poliția a prins o primejioasă bandă de spărgători, cari de mult „operau” prin orașele din jur. Ei au comis spargeri de case în Brod, la oficiul de dare din Ogulin, la casa silvană din Plaski, la casele de păstrare din Pozega, Kostajnica și Vamapudno și în sfârșit la tabla regească din Zagrab. Spargerile se săvârșeau în acelaș chip, cu ajutorul unor sfredele, cari s'au găsit la capul bandeii, un măcelar din Zagrab.

Damele — billiardiste. Până în vremea din urmă Viena avea o „raritate” modernă fără pereche în întreaga lume, o sală de billiard pentru femei. Americanii însă, totdeauna geloși de escentricitățile altora, nu s'au lăsat mai jos nici în privința asta. Au doar' și ei dame cari joacă billiard. De aceea în *Saint Louis* s'a întemeiat deja un club de billiardiste. Noua societate e splendid aranjată cu toate cele necesare. Aranjamentul a costat peste 35,000 fl.

Procesul din H.-M.-Vásárhely. Tribunalul din Seghedin a statorit pertractarea finală în procesul din Hod-Mező-Vásárhely pe 23 Aprilie n. Totodată, contrar hotărârii aduse de curie, a hotărât ca procesul să decurgă la tribunalul din Seghedin. Hotărârea aceasta a provocat mare nemulămire între apărători, ceri vor da recurs contra ei.

Principele de Mecklenburg Schwerin — sinucigaș. Știrile cele mai nouă din Schwerin anunță, că marele principe Frederic III. n'a murit repentin, ci s'a sinucis. Desperat de îndelungată sa boală, marele principe a sărit de pe un pod și a murit peste o jumătate de oră. Trupul seu a fost aflat cu deservire zdrobit.

Cheltuelile războiului iaponez. Tesaurl public al Japoniei a sfârșit cu lichidarea cheltuelilor făcute cu războiul contra Chinei. Cheltuelile se urcă la 1076 milioane franci, dintre cari 29 milioane s'au adunat prin subscripții naționale.

Slăbiciunea damelor engleze. Cu toată severitatea societăților de temperanță, în Londra grasează teribil beția, ales între femei, și ce e mai de mirat, chiar și între dame din așa zisa societate înaltă. Revista „British Medical Journal” scrie, că damele aristocrate au sfat în vremea din urmă un nou mod de a-și satisface urta patimă a beuturii. Pânăcum cercetau cofetăriile, dar' nu pentru prăjituri, ci pentru licheruri și cognac. Faptul a ajuns însă la cunoștința unei societăți de temperanță, care intervenind la autorități și dând lucrul în publicitate, a pus capăt bicherilor femeiești de prin cofetării. Ce să facă acum bietele damele? Au aflat, că beuturile spirituoase din farmacii sânt tot așa de bune ca și cele din cofetării. Au început deci să cerceteze farmaciile, și încă în număr atât de mare, încât farmaciștii s'au văzut constrânși a aranja odăi separate pentru „nobilele” dame. Dar' și bărbații beutori au dat de acest isvor, și asta a fost fatal pentru beutoarele dame. Anume, deună-zile a căzut în delirium tremens un bărbat, care nici odată n'a fost în biruri, dar' cu atât mai des cerceta farmaciile. Casul a provocat mare senzație în Londra și rezultatul a fost descoperirea noului isvor de beutură.

Femea—rabin. În America a progresat atât de mult emanciparea femeilor, încât acestea concurează până și la postul de rabin. Într-o sinagogă din Chicago a rostit de curând o predică jidovoaică Hanna Salamon, candidată la postul de rabin. Și vorbirea (poate și vorbitoarea!) a plăcut atât de mult Jidovilor, încât alegerea ei în funcția de rabin e ca sigură.

O șuviță scumpă. În Paris s'a licitat deunăzile între altele și o șuviță istorică, șuviță aurie a iubitei regului Carol VII. Agnes Sorel. Șuvița o adăsea supraveghetorul castelului Loches, în momentul faimoasei femei. Dela aceasta a trecut din mână în mână, până-ce a ajuns la un baron Pichon, care murind, i s'au licitat obiectele lăuate în urmă, între cari și șuvița aurie. Un amator de relicvii istorice a dat pentru șuviță 140 franci.

Funcționarii băncii engleze. Cel mai mare institut de bani al lumii e fără îndolai banca engleză. După ultimul raport anual banca aceasta are nu mai puțin de 1100 funcționari. Suma plăților și a pensiunilor e de 3 1/2 milioane florini; afară de aceasta se mai dau 150.000 fl. tantieme directorilor.

Știri mărunt. La stația italiană *Collegno* o păreche de îndrăgostiți s'a aruncat înaintea trenului; el a fost omorât, ea numai rănită. — În *Zürich* s'au furat dela un giuvaergiu obiecte în preț de 27.000 franci. — Societatea căilor ferate de Sud din Austria a hotărât a mai cumpăra 31 locomotive, 105 vagoane de persoane și 352 vagoane de marfă, cari în total fac 2,800.000 fl. — Istoricul maghiar *Szilágyi István*, membru al Academiei maghiare, a răposat în Sighetul-Marm-

ției. — La *Charkov* (Rusia) a derailat ieri un tren; postarul omorât, mulți răniți. — În *Nograd-Varsány* un incendiu năprasnic a pus-tuit două treimi din comună, miseria sfâșietoare. — În *Sighetul - Marmăției* a murit o Româncă în etate de 118 ani.

ECONOMIE.

Nouă bancă românească.

„Steaua” din Tor. Petrovoso. —

— 10 Aprilie n. 1897.

Poporul român abia a început munca pe terenul comercial și azi deja cu satisfacție putem gusta fructele bogate ale acestei munci.

O cale nouă și sigură vedem deschisă spre idealul popoarelor — spre progres.

Măgulirea noastră crește, când ne gândim, că acest progres, ajutat și de munca comercială, este în special progresul nostru românesc.

Dornici de acest progres, conducătorii și poporul din Torontal-Petrovoso n'au cruțat jefte nici osteneli, ci cu puteri unite au luptat contra obstacolelor, până-ce în fine le-a succed să-și intrupeze idealul, să vadă în comună lor o bancă românească căreia cu drag, să-i zică „asta e banca noastră”.

Ori-cât de mare inimic sânt al elogiilor personale, totuși, de astă-dată nu pot să las neamintită partea ce a avut-o la înființarea băncii din Petrovoso, vrednicul și neobositul preot din loc dl *Ioanichie Neagoe*.

Sânt deplin convinși, că nu risc afirmația anticipând, că numai zelului și neobositei munci a dlui Neagoe este de a se mulumi înființarea băncii „Steaua” din Petrovoso.

Dornic de progres, pătruns de iubirea sinceră a poporului și ajutat de frumoasele sale calități intelectuale, dl Neagoe a explicat și a îndemnat la muncă pe poporeni săi, până ce în fine i-a succed să înființeze în Torontal-Petrovoso banca „Steaua” a cărei activitate s'a început deja Joi în 1 April. a. c.

A fost înălțător momentul când, Joi în 1 April, dl Neagoe, preot cu crucea în frunte, în ornate bisericesti și încungurcat de aleșii poporenilor săi, a intrat în noul local al băncii unde împreună au învoat duhul sfânt și i-au cerut binecuvântarea asupra noului institut.

Ca patron al băncii „Steaua” s'a designat sfântul *Nicolae*.

Este primul caz, pare mi-se, ca un institut românesc de bani să fie pus sub patronagiul unui sfânt — cu atât mai mare dar' e lauda ce se cuvine, inițiatorului dl preot Neagoe, de a pune toate lucrările românești sub scutul credinței dumnezeiești, care este fundamentul moralei poporului nostru în special.

Fie, ca „Steaua” Petrovosenilor mult și strălucitor să lumineze, încălzind cu razele ei poporul dornic de progres!

Fie ca aceasta să nu fie ultima faptă românească a vrednicului preot dl *Ioanichie Neagoe*!

Filoxeră. În vilele comunei *Sâncel*, de lângă Blaj. (comit Târnavei-Mici, cercul Hosuseu) s'a ivit filoxera; din pricina aceasta ministrul de agricultură a pus sub carantină (inchis) hotarul comunei.

Pentru stupari. Dl *Nicolae Berariu* din *Zam* (comit Hunedoarei) se ocupă de mai multă vreme cu stupăritul, care-i aduce venit frumos. Dinsul vestește că pregătește faguri sau în parte, sau pentru bani. Pe bani un fagur costă 15 cr. Cine are lipsă de faguri să se adreseze la acest stupar.

Tîrg de porci. Guvernul României a luat măsurile de lipsă pentru întemeierea unui tîrg statonic de porci la granița Austriei. De aici să vor prevedea piețele austriece porci din România. Acest tîrg va strica mult tîrgului de porci dela Steinbruch, din Ungaria.

Tribuna Literară.

Informațiuni.

„Foaia pedagogică” nr. 7 are următorul cuprins: Resumat de istoria geometriei elementare de D. Comaș. — Modele de lecțiuni: Earba de pe livade de Dr. D. P. Barcianu. — Din literatura școlară. (Urmare din nr. 6). — Informațiuni. — Felurimi.

Buletinul societății de științe din București nr. 1 are următorul cuprins: Procesele verbale ale ședințelor societății și memoriile prezentate. — Conferențele făcute în sinul societății, precum și dări de seamă relative la lucrările nouă făcute în străinătate; va conține de asemenea biografia oamenilor iluștri și lucrările făcute de Români în străinătate sau publicate în streinatate despre România.

Bibliografie.

„ENCICLOPEDIA ROMÂNĂ”

editată sub auspiciile și din însărcinarea

„Asociațiunii transilvane pentru literatura română și cultura poporului român”

de

Dr. Corneliu Diaconovich,

prim-secretarul „Asociațiunii”.

1 fascicol 1 fl.; pentru România lei 2.50.

A apărut fasciculul al III-lea al acestei mari publicații a „Asociațiunii transilvane” și cuprinde articolele: *Anarchia-Asanescii*. Fasciculul e redigiat și tipărit cu aceeași îngrijire ca cele premergătoare și împodobit cu numeroase ilustrațiuni excelente. (Biserica Antim din București, Aquariu, Taurul Farnesean, Apollon, Aphrodită, Artemis, Seminarul român din Arad, Bis. Curtea de Argeș [2 tablouri], Ariadne). Dintre articolele mai însemnate amintim: Antim Ivireanul, Apa, Apafi, Arabia, Arad, (comit, orașul și diecesa), Aramăni de Dr. Gust. Weigand, Arderea morților, Argeș, Arion, Aron, Asachi, Asanescii etc. Abonamentele se fac la librăria *W. Kraft* în Sibiu, ear' pentru România la *C. Müller* în București. Prețul 1 fl. pentru fascicul, pentru tom 10 fl., (pentru România 2 lei 50 bani resp. 25 lei). Abonamente cu preț redus nu se mai primesc. Fasciculele se trimit fără excepțiune numai la acei abonați, cari au achitat prețul lor anticipativ.

Cartea durerii.

A apărut și se află de vânzare la „Tipografia”, societate pe acțiuni în Sibiu:

„Cartea durerii” de *Emil Bougand*, episcop francez, tradusă de Iacob Afan Nicolescu. Cartea aceasta ca formă e un volum de 174 pagine elegant și de o frumusețe rară la cărțile noastre, ear' ca cuprins e o lectură plăcută și folositoare.

Excelența Sa Metropolitul *Mihail* a recomandat această carte clerului și poporului printr'un special circular, în care zice următoarele:

„Acest opoș cuprinde un ciclu de meditațiuni creștine, morale și religioase, din cari se vede puterea religiei creștine, care mângăie sufletul omului în năcazuri și suferințe, turnând peste el balsam vindecător.

„Cetindu-o cu atențiune, ori-și-ce creștin se va convinge, că de puternic este Dumnezeu în mângăierea muribunzilor și că de sublimă e mângăierea creștină în suferințele mari ale sufletului.”

În „Editura cărților școlare” din Brașov a apărut: „*Istoria patriei*” în legătură cu evenimentele epocale din „*Istoria universală*” pentru școalele populare române, de Vasile Goldiș, profesor. Editura librăriei *Nicolae I. Ciurcu*, Brașov. Prețul 25 cr.

Nou! Valoroasa întreprindere literară „Biblioteca pentru toți” a mai dat urii:

116—117 „*Iubire*” poezii (1888—1895) de mult prețuitul nostru poet *A. Vlahuța*.

118. *Fleacuri* (amintiri, diverse schițe și anecdote) de *Vasile Pop*.

119 *Robia Pelegului* (trad. de Elena Radu Rosetti) de regina scriitoare *Carmen Sylva*.

O carte de Axentie Severu. A apărut „*Răspuns la „Cartea neagră”* (A fekete könyv), scrisă de br. Ștefan Kemény jun. 1849 și publicată de Hontaler József în numerii 121—131 din Maiu 1895 a lui „*Megyarorszag*” din Budapesta. De *Axentie Severu*, Brașov, 1897. Tipografia A. Mureșianu. Cartea se vînde pe 364 pag. octav mic. Se află de vânzare și la „Tipografia”, societate pe acțiuni în Sibiu.

Călimdarul zilei.

15 Aprilie n. 1897

Julian: Cuv. Păr. Nichita.

Gregorian: Anastasie.

Soarele: răsare 5.17, apune 6.43 m.

Sosii în Sibiu

În 14 Aprilie n. 1897.

Hotel „*Împăratul Romanilor*”. I. Blau, Berger I. Ungar din Viena, voiajiori. I. Magyarosy, avocat din Cluj. B. Karo, inspector de școale din Făgăraș. P. Zink din Brașov și Iudig din Cluj. voiajiori.

Hotel „*Neurterer*”. Drok și Dobrescu, protopresbiteri din Sebeșul-ăseșec. G. Roman, privatier din Roșia. A. Schwarz, întreprinzător din Seghedin. F. Weber, econom din Zala-Egerszeg. S. Blayer din Văcele și S. Bürger din Blaj, comercianți. S. Ellinger, A. Brenner și V. Lang din Viena, Aesländer din Oradea-mare, H. Gerson din Viena-Neustadt G. Tanco și I. Gelb din Budapesta, voiajiori.

Hotel „*Meltzer*”. I. Barabas, din Cluj și I. Druhora din Boița, profesori, David notar din Arrig, Rosenberg, neguțtor din Mediaș. B. Mikota, inginer din Sz.-Mărtin. F. Schnell, comerciant din Șercaia. M. Braun și E. Freund din Viena, Allmer din Linz și G. Szép din Budapesta, voiajiori.

Bursa de mărfuri din Budapesta dela 12 Apr. n. 1897.

Sămînțe	Calitatea per Hect.	Prețul per 100 chilo.	Sămînțe	Calitatea per Hect.	Prețul per 100 chilo.
dela	pânk	dela	pânk	dela	pânk
Grâu					
Bănățenească veche	75	—	76	7.85	7.50
Grâu dela Tisa	75	—	76	7.60	7.70
Grâu „Pesta”	75	—	76	7.55	7.65
Grâu de Alba-Reg.	75	—	76	7.55	7.65
„Badica	75	—	76	7.65	7.75
Grâu ung. de Nord	75	—	76	—	—
Sămînțe, vechi ori noue	Solul	Calitatea per Hect.	Prețul per 100 chilo.		
		dela	pânk		
Săcăra		70—72	8.15	6.20	
Orz	de nutreț	60—62	4.25	4.55	
	de vinare	62—64	5.20	6	
Ovă	de bere	64—66	6.50	8	
Cucuruz (porumb)	bănuț	83—81	5.85	6.35	
	de altă soțu	—	8.60	3.65	
Meiu		—	3.45	8.65	
Hrișcă		—	4.60	5	
Grâu	Sept.-Oct.	6.88	6.90		
Cucuruz	Mart.-Apr.	7.44	7.46		
	Main.-Iun.	8.38	8.40		
Ovă	Iulie-Aug.	5.57	5.59		
	Mart.-Apr.	—	—		
	Oct.	—	—		
Produse diverse	Soțul				
	dela	pânk			
Săm. de trif.	Lucarnă ungurească	42	48		
	roșie	25	28		
Oleu de rap.	rafinat	—	—		
Uns. de porc	dela Pesta	55	55.60		
Slănină	svântă	—	—		
Său	afumată	56	57		
Prunc	—	—	—		
Licitar	plăven, nou	22.25	22.75		
Miere	bănățenească	—	—		
Ceară	galbînă străcurată de Rosenau	—	—		
Spiri				Bani	Marfă
Brut, pentru rafinare				14.75	15
Rafinat, pentru comercianți mari				52.60	58
Brut, „				50.50	51

Cursul pieții din Sibiu.

Din 14 Aprilie n. 1897.

Hărto-monetă română	Cump.	9.45	vînd. 9.50
Lire turcești	„	10.55	10.60
Imperiali	„	9.43	9.52
Ruble rusești 100 a	„	126	127
Galbeni	„	5.60	5.66
Napoleon-d'ori	„	9.47	9.52
„ (rusești)	„	9.45	9.50

Bursa de Budapesta.

Din 12 Aprilie n. 1897.

Renta de aur ung. 6%	—
„ „ „ 4%	121.90
„ „ val. cor. 4%	99.55
Imprumutul căilor ferate ung.	123.25
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (1-a emisiune)	101.
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (2-a emisiune)	1211.0
Bonuri rurale ung.	97.
„ croate-slavone	97.
Obligațiunile desp. regalilor	101.85
Imprumut cu premiu ung.	158.50
Losuri pentru regularea Tisei și Seghedin	139.80
Renta de hârtie austriacă	100.50
„ de argint austriacă	199.49
„ de aur austriacă	122.76
Losurile austriece din 1860	155.
Acțiunile băncii austro-ungare	1949.
„ „ de credit ung.	—
„ „	

Anunț de deschidere.

Avem onorul a anunța, că am întemeiat în piața de aici,
strada Mariengasse nr. 3, o

brutărie
de lux, de pâine albă și de pâine de
Cisnădie.

Nisuița noastră cea mai mare va fi de a îndestula așteptările
mușterilor nostri în toate direcțiunile. Comandele se împlinesc după dorință.

Pentru sprigin binevoitor se roagă

Sibiu, în Aprilie 1897

cu distinsă stimă

Frații Binder.

[1094] 3-3

Acți se primește și un învățcel.

De oare-ce eu toate mărfurile le vând exclusiv numai pe lângă solvire
în număr, și prin aceasta prețurile se ieftinesc într-un mod însemnat și
ajung și eu la oare-care profit, așadar de azi începând voi lăsa să se îm-
bucure cu adevărat fiecare cumpărător al mărfurilor liferate de cassa mea cu
prețuri moderate și însoțite de oare-care profituri, și anume fără or-ice
reclamă mai departe.

PE LÂNGĂ ORI-CE PREȚ!
și mai ieftin
ca la
VÂNZAREA TOTALĂ

a vinde articole din depozitul meu grandios sortat ș. a.

haine de bărbați și copii

producție proprie.

ghete pentru dame și domni, oravate, pălării și corturi
p. t. publicului, și sigur, că ori-cine va fi îndestulit în toată direcțiunea.
Tot cu această intențiune îngrijesc cu deosebire și de

atelierul meu grandios de croitorie

care stă sub conducerea unui croitor versat și expert, este provăzut cu
o mulțime de stoffe din țeri interne și externe, din lână de oaie și garantat
veritabile, unde de acum încolo voi primi pe lângă cele mai ieftine prețuri

comande după măsuri

pe lângă o efectuare în termen de 24 ore.

Ar fi de dorit, ca preastimatul public, în interesul său să-și câștige cât
mai curând o convingere faptică despre depozitul meu de croitorie din nou
arangiat, precum și despre solidaritatea și ieftinătatea marfei servită.

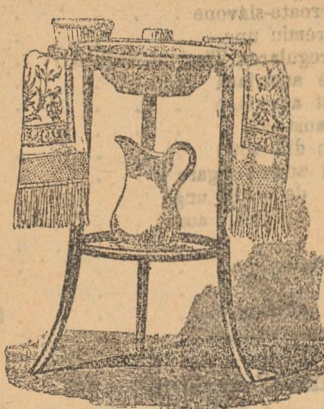
Observ, că sunt aplicat a da articolele din depozitul meu și
pe lângă plată în rate și condițiuni favorabile.

Cu toată stima

[1134] 3-4

Isak Ascher,

Atelier de croitorie depozit de haine, gata pentru domni și copii.
Strada Cisnădiei nr. 4-6. SIBIU. Palatul comandei de corp.

Rînduiala este sufletul lucrurilor,

dar' și izvorul bunăstării.

Baza rînduiei în fiecare casnicie este

femeia cea bună,

dar' și

mobilele practice, durabile și frumoase.

Aceste calități le-au

mobilele din lemn încovoiat

ce se fabrică în cea mai mare alegere, pentru cămăcii bogate și sărace,
pentru odăi, saloane, culine și grădine, pentru oameni în vîrstă și copii

Fabrica de mobile

a societății pe acțiuni

în Turceansky Sv. Martin (Turóc-Szt.-Márton).

De sigur nu este nici o familie în Ardeal, care n'ar găsi ceva pe
placul ei în depozitul nostru.

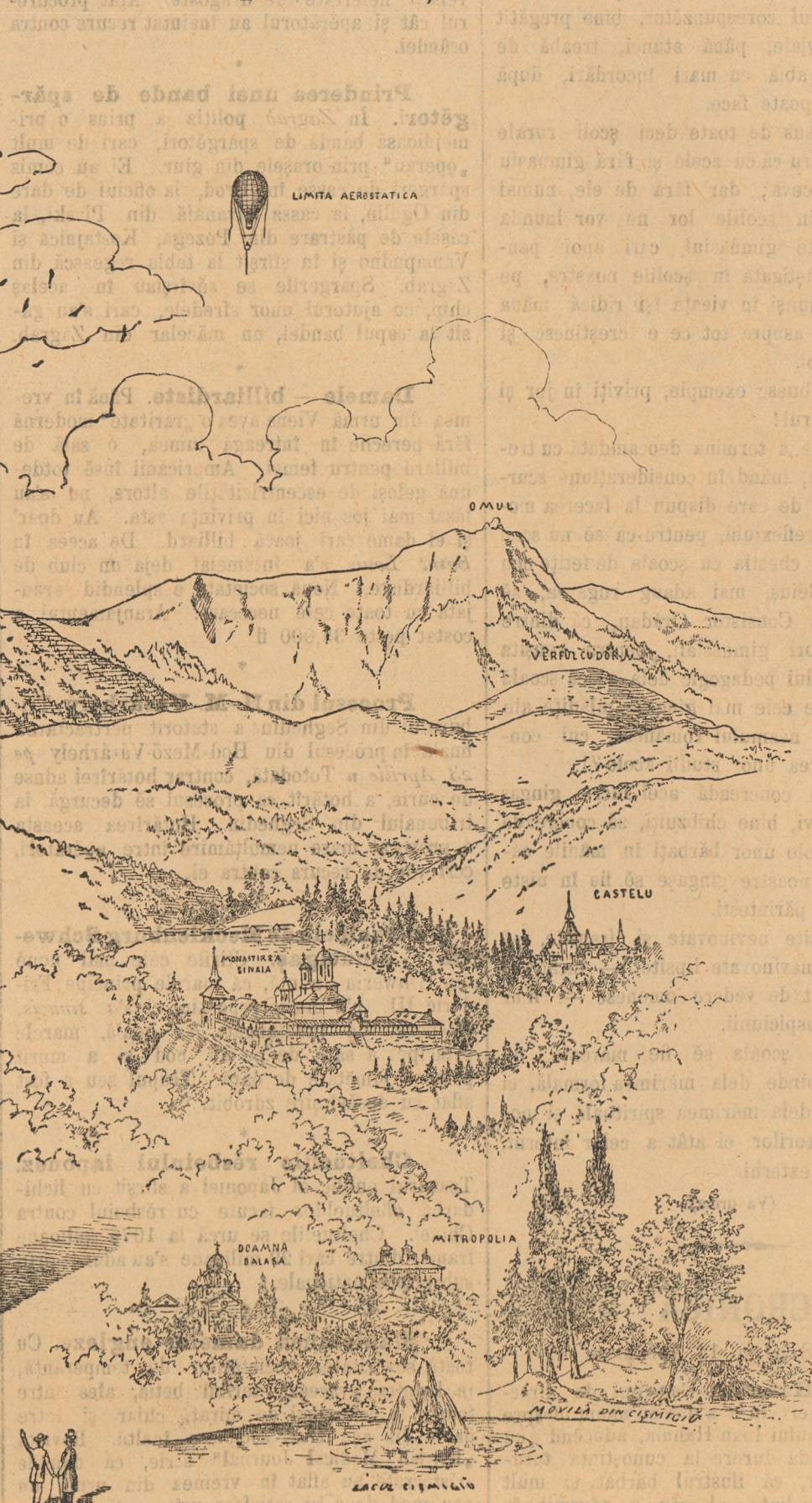
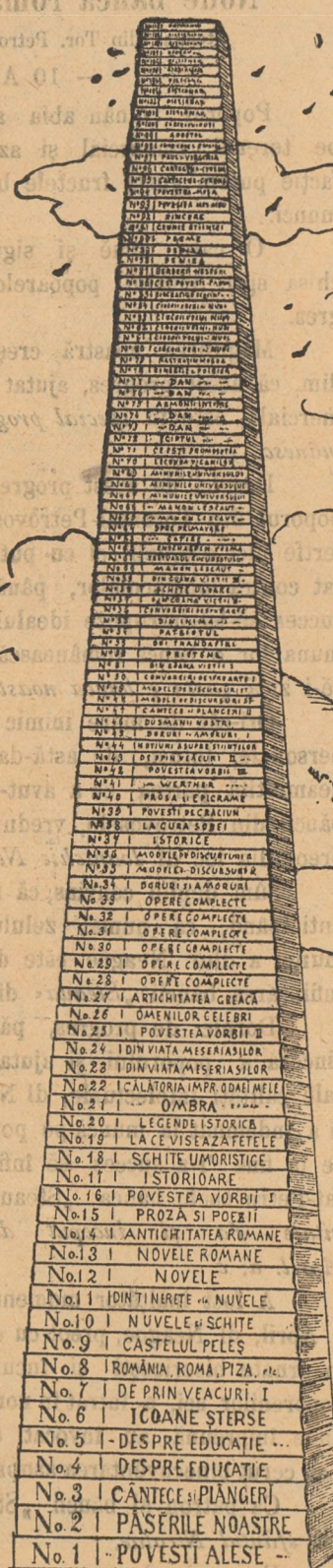
[969] 9-12

Prețuri curente ilustrate trimitem ori-și-cui la ce-
rere gratis și franco.

Când veți comanda, provocați-vă la acest anunț.

„Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu.

La „Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu, se află de vînzare toate volumele apărute până acum în
„Biblioteca pentru toți“.

Păcală și Tîndală în București.

Păcală. — Măi Tîndală, tu știi că Francezii nu prea sînt pricepuți în geografie... Dar' credeați tu că Buzoianu,
care e profesor de geografie în România, se nu cunoaște munții românești?

Tîndală. — Eu cred toate alea, vere.

Păcală. — Ei bine, mă, în harta cea nouă ce a scos și în geografia a pus multe, a pus orașe, sate până și cătune
ear' de muntele cel mai înalt delă noi, care întrec și Bucegiu, și Omul și Caraimanu și tot, n'a pomenit.

— Apoi care munte e mai înalt decît cel de care vorbești că nici eu nu știu să mai fie vre-unul.

— E „Biblioteca pentru toți“ a lui Müller, a Neamțului acela din colțul pasagiului.

— Ce pasagiu?

— Pasagiul român, nu știi, pe Calea-Victoriei Nr. 53?

— A! da, și ce munte are Müller? A cumpărat vre-un munte?

— Da, și încă a dat bani mulți. Numai lui Stănescu cît 'i-a dat ca să facă lucrările!

— Tot nu înțeleg.

— Măi, „Biblioteca pentru toți“ cărțile care se vînd numai 30 bani (adeacă 16 cr.) una și care sînt
așa de frumoase și de bune pentru toată lumea doritoare de citire, folositoare și plăcute, a tipărit nici în doi ani, mai bine
de 100 de numere și din acestea numere s'au vîndut vre-o 400.000 de exemplare pe care de le-ai pune una peste alta ar
întrece în înălțime și pe răposatul turnul Colței și dealurile cele mai mari și Omul și Caraimanu, și Bucegiu și piscurile cele mai
înalte ale munților nostri.

— Ce spui mă Păcală?... Apoi știi că eu nici nu cunosc Biblioteca asta a lui Müller? Dau fuga să cumpăr și eu.

— Pe care să le iau mai bune?

— Cere catalogul că 'i-l dă gratis și alege pe care vrei; ai de toate felurile, dela nuvelă cîntită bună pentru
copii până la roman, și ai și o grămadă de autori români aleși.

Au apărut până acum:

Nr. 1. Andersen, Povesti alese.	Nr. 38. Goethe, Werther, roman.	Nr. 75. A. Sihleanu, Armonii Intime.
2. S. Fl. Marian, Păzire, noastră.	39. Anton Pann, Povestea vorbii, III. (ultim).	76-77. A. Vlăduț, Dan, partea II. și ultima.
3. Mihail Zamfirescu, Cîntec și plînger, I.	40. Carmen Sylva, De prin veacuri, II. (ultim).	78. Augier & Sandeau, Gîntire lui Poirier.
4-5. Herbert Spencer, Despre educație.	41. Huxley, Noișii asupra științelor.	79. A. Pann, Naștrînt Hoger.
6. A. Vlăduț, Icoane sters.	42. Depărățeanu, Doruri și amori, I.	80-84. Filimon, Cîntec vechi și noi, roman.
7. Carmen Sylva, De prin veacuri, I.	43-44. Adamescu, Modele de discursuri române.	85. Adamescu, Biografiile scriitorilor români.
8. Michalek, România, Roma, Piza, etc.	45. Depărățeanu, Doruri și amori, II. (ultim).	86. Putitz, Ce povestea pădurea, (novele).
9. Leo Bachelin, Castelul Peleș.	46. Dr. Urechii, Dușmanii nostri.	87. G. T. Buzoianu, Berberis-Kesperidele (geografie).
10. T. Maiorescu, Novele și Schițe.	47. M. Zamfirescu, Cîntec și plînger, II. (ult).	88-89. Dumas (Al. fin), Denisa, teatru.
11. André Theuriot, Din tinerețe, etc., novele.	48-49. Adamescu, Modele de discursuri străine.	90. H. G. Lecca, Poeme.
12. M. Demetrescu, Novele.	50. Pecaut și Baude, Convorbiri despre artă, I.	91. Gastineau, Geniile științei și industriei, (biografii).
13. Duiliu Zamfirescu, Novele române.	51. A. Vlăduț, Din goana vieții, I.	92. Radu D. Rosetti, Sincere, (poesii).
14. Wilkins, Antichități romane.	52. François Copée, Prietene, roman.	93-94. A. Pann, Povestea lui Moș Albu.
15. Gr. M. Alexandrescu, Proză și poezii.	53. Wildenbruch, Doi Trandafiri.	95. G. T. Buzoianu, Cartagena-Cyrena (geografie).
16. Anton Pann, Povestea vorbii, I.	54. Bourde, Patriotul.	96-97. B. de St. Pierre, Paul și Virginia, (rom).
17. Doamna Colomb, Istoria.	55. Radu D. Rosetti, Din inimă.	98. Stavri, De demult, (poesii).
18. Dumitru Teleor, Schițe umoristice.	56. Pecaut și Baude, Convorbiri despre artă, II. (ult).	99. Petofi, Apostol, (poemă).
19. Alfred de Musset, La ce visau, fetele.	57. A. Vlăduț, Din goana vieții, II.	100. Andersen, Carte de chipuri fără chipuri, povesti.
20. Bolintineanu D., Legende istorice.	58. Caragiale, Schițe rogare.	101-110. Urechii, Dicționar francez-român.
21. Genevieve, Ombra, roman.	59. A. Vlăduț, Din goana vieții, III. (ultim).	111. Th. M. Stoicescu, Poetii.
22. Maistre Xavier, Călătoria împreg, odii mele.	60. Abatele Prévost, Manon Lescaut, roman, I.	112-113. Morand, Introducere la studiul științelor fizice.
23. Popov-Bănățeanu, Din viața meseriașilor.	61. D. R. Rosetti (Max.), Tratatul Bucureștilui.	114. Seneca, Linistea sufletului.
24. Anton Pann, Povestea vorbii, II.	62. Tennyson, Enoch Arden, poemă.	115. Dumitru Teleor, Alte schițe umoristice.
25. Biografiile oamenilor celebri.	63. D. C. Ollanescu (Ascanio), Satire.	116-117. A. Vlăduț, Iubire, poezii.
26. Mahaffy, Antichități grece.	64. Costin, Spre primăvară.	118. V. Pop, Flăcări, (amintiri duiosae, schițe și nuvele).
27-33. Creangă, Opere complete.	65-66. Prévost, Manon Lescaut, v. II. și III. (ult).	119. Carmen Sylva, Robia Păgului, traducere de Elena Radu Rosetti.
34. Ionescu-Gion, Istorie.	67-69. Minunile universului, vol. I, II. și III.	
35. Dumitru Stănescu, La gura sobei.	70. P. Dulfu, Legenda Tiganilor.	
36. Povesti de Crăciun.	71. Const. Stănescu, Ce este frumuse.	
37. Radu D. Rosetti, Proză și epigrame.	72. Buzoianu, Egiptul.	
	73-74. A. Vlăduț, Dan, partea I.	

Fiecare număr costă numai 16 cr.

Librăria „Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu.